έκδοση δρόμου
της συνεργασίας
αντιφασιστικών ομάδων
ANTIFA COMMUNITY
ΟΚΤΩΒΡΗΣ 2011 /
τ. 02

antifa ★ community

«[...] ΤΟ ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΝΕΣΑΙ ΔΕΝ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΝΑ ΔΙΝΕΙΣ ΜΙΑ ΔΟΜΗ ΣΤΗΝ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΣΟΥ. ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΚΥΡΙΩΣ ΤΟ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΕΙΣ ΔΕΣΜΟΥΣ -ΟΧΙ ΟΥΔΕΤΕΡΟΥΣ, ΑΛΛΑ ΑΚΡΩΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΕΝΟΥΣ.

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΚΑΤΑΘΛΙΨΗ ΜΙΑΣ ΟΛΟΚΛΗΡΗΣ ΕΠΟΧΗΣ,

ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΙΩΣΟΥΜΕ. ΝΑ ΟΡΓΑΝΩΘΟΥΜΕ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΓΙΑ ΝΑ ΕΠΙΤΕΘΟΥΜΕ.»

> Το ANTIFA COMMUNITY αποτελεί μια σταθερή συνεργασία αντιφασιστικών συλλογικοτήτων που ζει και δρα στην αθηναϊκή μητρόπολη. Έχει διαρκώς στο στόχαστρο της όλους τους φασισμούς - είτε αυτοί κουβαλάνε πάνω τους σβάστικες, είτε όχι. Δεν έχουμε καμία σχέση με κανένα κόμμα, κανένα κρατικό ή mediακό θεσμικό φορέα - και δεν έχουμε και καμία πρόθεση να το αλλάξουμε αυτό.

[antifacommunity@yahoo.gr]

ΟΥΤΕ ΣΤΟ ΠΕΡΙΣΤΕΡΙ ΟΥΤΕ ΚΑΙ ΠΟΥΘΕΝΑ!

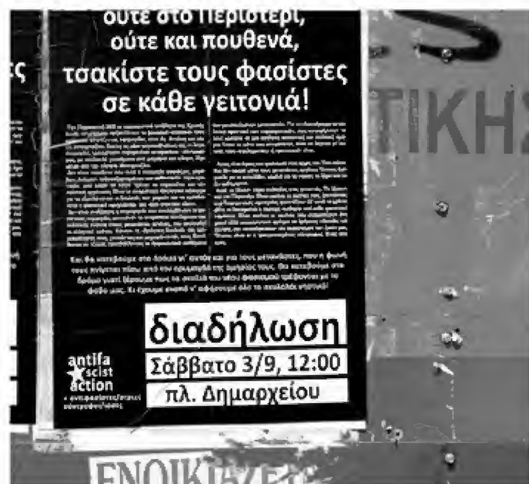
Την Παρασκευή 26/8 η παρακρατική οργάνωση Χρυσή Αυγή έκανε μοίρασμα στο Περιστέρι. Πώς κι έτσι; Ακόμα κι οι παρακρατικοί χρειάζεται που και που να ξεπλένονται, δείχνοντας ένα «πολιτικό» προφίλ. Βέβαια οι μαφιόζοι και οι μπράβοι παραμένουν τέτοιοι, ακόμα και με μια φασιστοφυλλάδα στο χέρι. Ειδικά άμα είναι καμιά σαρανταριά άτομα και έχουν δίπλα το αστυνομικό τμήμα, μπας και κάτσει καμιά «στραβή». Έτσι το νέο φασιστικό look δεν κράτησε παραπάνω από μισή ώρα. Γιατί ακριβώς τότε επιτέθηκαν σε αντιφασίστα τον χτύπησαν και τον μαχαίρωσαν.

Φυσικά έφυγαν σαν «κύριοι» γιατί τα καθάρματα αυτού του είδους απολαμβάνουν μια απεριόριστη ατιμωρησία από το ελληνικό κράτος. Το έχουν δείξει αυτό οι επιθέσεις σε τζαμιά, οι ξυλοδαρμοί και τα μαχαιρώματα μεταναστών. Και γιατί να τιμωρηθούν γι' αυτά; Αφού σαν γνήσιοι τσατσορούφιανοι του νόμου και της τάξης, υποστηρίζουν την πολιτική του ελληνικού κράτους ενάντια στο πολυεθνικό προλεταριάτο.

Δεν τα υπολόγισαν καλά τα πράγματα όμως. Γιατί το Περιστέρι είναι μια γειτονιά που επί πολλά χρόνια, μετράει πολλούς άντρες και γυναίκες στο δρόμο. Χρόνια στο δρόμο που κόσμος τραβάει κόντρες, χρόνια που η περιοχή παραμένει καθαρή από ρατσιστικές και φασιστικές ηλιθιότητες. Δεν θα ήταν λοιπόν δυνατόν αυτός ο κόσμος να «τρομάξει» από τη βία των παρακρατικών. Ούτε θα περίμενε κανείς πως δεν θα ξαναβγεί αμέσως στο δρόμο.

Έτσι κι έγινε. Σαν antifascist action αποφασίσαμε πολύ γρήγορα πως έπρεπε να καλέσουμε διαδήλωση. Το νόημα δεν ήταν να «καταγγείλουμε τη φασιστική βία». Αντίθετα ήταν μια ρητή δέσμευση από τη μεριά μας, από τη μεριά και πολλών άλλων ακόμα, πως θα είμαστε εδώ. Θα είμαστε στους δρόμους. Και καμιά τσογλανιά των παρακρατικών δε θα μένει αναπάντητη. Είτε αφορά έναν αντιφασίστα, είτε αφορά μετανάστες εργάτες.

Και δεν είμασταν καθόλου μόνοι/ες μας σ' αυτό. Σύντροφοι της περιοχής κι άλλοι πολλοί, κατάλαβαν πολύ καλά τι έπρεπε να γίνει. Μια διαδήλωση που να δηλώνει καθαρά στους απανταχού παρακρατικούς και τ' αφεντικά τους το εξής

ολιγόλογο: «απλά ξε-χά-στε το! Αυτή η περιοχή μας ανήκει».

Όλοι μαζί λοιπόν ξεκινήσαμε να κολλάμε αφίσες που καλούσαν στη διαδήλωση. Γιατί όταν κατεβαίνουμε στο δρόμο θέλουμε να το κάνουμε με τις δικές μας δυνάμεις. Αυτοοργανωμένα και ισότιμα. Χωρίς πλαστούς διαχωρισμούς που μας επιβάλλει το σύστημα. Και κυρίως χωρίς «δεκανίκια». Δεν χρειαζόμαστε καμιά ευαίσθητη αριστερά να μιλάει για «κακούς φασίστες». Ούτε χρειαζόμαστε διαδικτυακούς «πίνακες ανακοινώσεων» της δράσης μας. Είμαστε στο δρόμο, είμαστε πολλοί/ες κι εκεί θέλουμε να μιλάμε. Πριν και μετά απ' αυτή τη διαδήλωση. Αυτό κάνουμε.

Και φαίνεται πως και πολλοί/ες άλλοι/ες το βλέπουν έτσι. Στην πλατεία δημαρχείου του Περιστερίου ήμασταν περισσότερα από 600 άτομα, τη μέρα της διαδήλωσης στις 3/9. Κόσμος από την περιοχή, κόσμος από τα δυτική Αθήνα γενικά, αλλά και άτομα από στέκια και καταλήψεις, που στήριξε αυτή τη διαδήλωση. Κατεβήκαμε στο δρόμο μ' ένα αυτοπεριφρουρούμενο μπλοκ και κινηθήκαμε σε κεντρικούς δρόμους του Περιστερίου, φωνάζοντας συνθήματα. Στα σίγουρα αυτή η διαδήλωση πέτυχε το σκοπό της. Και κάθε ενδιαφερόμενος παρακρατικός πήρε το κατάλληλο μήνυμα.

Συμπέρασμα: **αυτή η διαδήλωση χρειαζόταν**. Σε μια εποχή που ξερνάει ατομισμό και μισαλλοδοξία, άγχη για την κρίση και παράνοιες, διάφορα φασισταριά εδώ κι εκεί νομίζουν πως έχουν χώρο να κάνουν τα δικά τους. Κάνοντας σημαία τη μιζέρια τους, χτυπάνε αυτούς που νομίζουν αδύναμους. Νομίζουν πως έτσι παίρνουν αξία. Δεν τα ' χουν καταλάβει καλά: αν έχει κάτι αξία στην εποχή μας είναι η υπερηφάνεια και η αυτοπεποίθηση ότι μπορούμε ν' αντισταθούμε σ' αυτή την κόλαση που μας έχουν βάλει τ' αφεντικά. Κόντρα στην ηττοπάθεια να προτάξουμε τις αρχές της προλεταριακής μας ηθικής: την ταξική συνείδηση, τη συλλογικότητα, την αυτονομία, την αξιοπρέπεια και τη μαχητικότητα. Αυτά έχουν αξία...

Ή ΜΕ ΤΑ ΨΥΧΟΦΑΡΜΑΚΑ

Ή ΜΕ ΤΙΣ ΣΥΓΚΑΤΟΙΚΙΣΕΙ

Μεγαλώσαμε σε εποχές αφθονίας, ή τουλάχιστον έτσι νομίζαμε. Και σε αυτές τις εποχές αν ένα πράγμα μάθαμε καλά είναι το "ο καθένας για τη πάρτη του" και "επενδύω στον εαυτό μου". Κι οι καθημερινότητες στεγνές. Η δουλειά μου, το αυτοκινητό μου, το διαμερισμά μου, τα ποτά μου. Και δε λέμε, σε διάφορους αρκούσαν αυτά, οι παρέες του σαββατόβραδου και οι μοναχικές ώρες στο σπίτι μετά το οχτάωρο. Αρκούσαν σα ζωή σε αυτούς που τα είχαν, αρκούσαν σα φιλοδοξία στους υπόλοιπους.

Οι εποχές άλλαξαν. Αν ένα πράγμα ισχύει πιο πολύ από ποτέ είναι ότι κανένας δε τη βγάζει καθαρή μόνος του. Κι αν η απάντηση στα δύσκολα φαίνεται να είναι πάντα εκεί, επιστροφή στις αγκάλες της οικογένειας που τόσο σιχτιρίσαμε, επιστροφή στο παιδικό δωμάτιο, στο χαρτζιλίκι και ψυχοφάρμακα για να το κουμαντάρεις, υπάρχουν κι άλλες λύσεις. Είναι οι λύσεις που τόσα χρόνια μας δείχνουν οι μετανάστες από το αφγανιστάν, το μπαγκλαντές, το πακιστάν, όλοι αυτοί που βρέθηκαν εδώ απογυμνωμένοι από κάθε μέσο διαβίωσης, χωρίς περιθώρια για ψευδαισθήσεις και ξέρουν πόσο σημαντικό είναι να είναι ενωμένοι, να μοιράζονται στέγη, τροφή, χρήματα, πακέτα και χαρές. Οι εποχές είναι δύσκολες και το ξέρουμε καλά. Ισχύει όμως πως αυτές οι ίδιες οι εποχές είναι μια ευκαιρία να βρούμε νέες ποιότητες σχέσεων, να μάθουμε να συνδέουμε τη ζωή μας με τις ζωές άλλων ανθρώπων, να συγκατοικούμε, να κάνουμε κοινά ταμεία. Όχι σα μια ξερή οικονομική λύση. Δε βγαίνει το ενοίκιο; Να το μοιραστώ και με κανέναν άλλο.

Είναι και αυτό. Αλλά κυρίως σαν ένα άλλο παράδειγμα ζωής με τις δικές του γιορτές και λύπες. Το να ζεις στο ίδιο σπίτι με άλλους ανθρώπους δεν είναι εύκολο. Το να μάθεις να εμπιστεύεσαι άλλους ανθρώπους και να επιμένεις σε αυτούς δεν είναι εύκολο. Δεν είναι εύκολο για μας, τα παιδιά της κοινωνίας του ώριμου "παρτακισμού". Μάλλον, όμως, ήρθε ο καιρός να το μάθουμε. Αυτό είναι η μοναδική αξιοπρεπής λύση για όλους εμάς που βρεθήκαμε γυμνοί από τις πλαστικές καβάτζες του παρελθόντος. Ή θα μάθουμε να ζούμε συλλογικά ή τίποτα.

21 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ 2011: Στο στρατόπεδο συγκέντρωσης κυρίως βορειοαφρικανών μεταναστών στο ιταλικό νησί Λαμπεντούζα ξεσπά εξέγερση. Οι εξεγερμένοι μετανάστες βάζουν φωτιά στα δύο από τα τρία κτίρια του όπου κρατούνται αιχμάλωτα 1.300 περίπου άτομα, διαμαρτυρόμενοι για τις άθλιες συνθήκες κράτησής τους και τις παράνομες απελάσεις από την ιταλική περιφέρεια. Την επόμενη μέρα, 300 εξεγερμένοι Τυνήσιοι διαδηλώνουν στους δρόμους του νησιού. Η διαδήλωσή τους συναντά άγρια καταστολή από την ιταλική αστυνομία και Ιταλούς κατοίκους της Λαμπεντούζα, που επιτίθενται με πέτρες κατά των μεταναστών. Ο δήμαρχος του νησιού δηλώνει, δείχνοντας στους δημοσιογράφους ένα μπαστούνι του μπέιζμπωλ, ότι είναι έτοιμος να «υπερασπιστεί τον εαυτό του» και καλεί τις ιταλικές αρχές να στείλουν καράβια και ελικόπτερα να «ξεφορτώσουν» την περιοχή από τους μετανάστες.

Δεν πρόκειται για την πρώτη εξέγερση των κρατουμένων στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Λαμπεντούζα, ούτε φυσικά για την πρώτη εξέγερση στα ευρωπαϊκά στρατόπεδα συγκέντρωσης. Ούτε προφανώς πρόκειται για τα ίδια φυσικά πρόσωπα, αφού οι κρατούμενοι μετανάστες απελαύνονται συχνά παράνομα ή μετακινούνται σε άλλα στρατόπεδα συγκέντρωσης ανά την ιταλική περιφέρεια. Πρόκειται για το ίδιο είδος ΜΑΧΗΤΙΚΗΣ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑΣ που κουβαλάει το πολυεθνικό προλεταριάτο, που δεν ξεχνά τους δολοφονημένους της τάξης του στις χώρες καταγωγής του από τις σφαίρες των δυτικών ή ντόπιων στρατών, δεν ξεχνά τους δολοφονημένους στην πορεία του για την Ευρώπη, δεν ξεχνά αυτούς που είναι χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά ή πρόκειται να έρθουν. Γι' αυτούς τους ανθρώπους, που μέσα στις πιο άθλιες συνθήκες κράτησής τους, όπου μεθοδεύεται συστηματικά η φυσική τους εξόντωση, όχι απλά δεν παραδίνονται αλλά τολμούν να σταθούν απέναντι σε πάνοπλους μπάτσους και μικροαστούς. Αποτελώντας παράδειγμα για όποιον έχει λίγη τσίπα πάνω του και δείχνοντας έμπρακτα την ξεφτίλα όσων τολμούν να τους θεωρούν κατώτερους.

Η ΔΗΜΟΣΙΑ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ ΠΕΘΑΙΝΕΙ!

ΑΛΛΑ ΟΙ ΜΑΘΗΤΕΣ ΘΑ ΝΑΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΟΝΟ

ΑΝ ΚΑΤΣΟΥΝ ΝΑ ΜΟΙΡΟΛΟΓΟΥΝ ΤΟ ΠΤΩΜΑ ΤΗΣ

> Εντάξει το 'χουμε πάρει χαμπάρι, καιρό τώρα, ότι το πάνε για φούντο το μαγαζάκι της «δωρεάν και δημόσιας» παιδείας. Το κράτος, διακυρήσει πλέον ανοιχτά την πρόθεσή του να ξεφορτωθεί και τα τελευταία απομεινάρια δημόσιων κοινωνικών παροχών. Και το κάνει σαφές με περικοπές στους μισθούς των εκπαιδευτικών, με τις όλο και λιγότερες προσλήψεις καθηγητών και μάλιστα με τους χειρότερους όρους, με συγχωνεύσεις σχολείων, με μηδαμινά κονδύλια για τα έξοδα των σχολείων, με έλλειψη βιβλίων. Η εναντίωση μας στις νέες μεταρρυθμίσεις σε καμία περίπτωση δε σημαίνει ότι δεν εναντιωνόμαστε και στον παραδοσιακό ρόλο του σχολείου, που έχουμε φάει στη μάπα τόσα χρόνια. Τη ρουτίνα του πρωινού ξυπνήματος, τη βαρεμάρα, τις αποβολές, την υποταγή, τα χαζοιδεολογήματα για πατρίδα - θρησκεία, την άχρηστη γνώση. Καθώς και την κατανάλωση ιδεολογίας για καριέρα και φράγκα μέσω της πολυπόθητης εισαγωγής σε Α.Ε.Ι. ή Τ.Ε.Ι.

Οι μαθητές νιώθουν στο πετσί τους την πλήρη απαξίωση της εκπαίδευσης. Γι' αυτό ξέρουν ότι μόνο βάζοντας τους δικούς τους όρους, μπορούν να διεκδικήσουν μια εκπαίδευση που ανταποκρίνεται στις ανάγκες και τις επιθυμίες τους. Οι χώροι που ζουν και κινούνται το μεγαλύτερο διάστημα της μέρας τους, τα παρατημένα (απ' το κράτος) σχολεία είναι ο ιδανικότερος χώρος για να τα αξιοποιήσουν όπως γουστάρουν. Με καταλήψεις, διαδηλώσεις, αποχές και ότι άλλο μπορούν να φανταστούν. Είναι στο χέρι τους να θέσουν τους δικούς τους όρους στο πώς και τι θέλουν να μαθαίνουν. Με τις καταλήψεις, τα μπουντρούμια αυτά μπορούν να γίνουν χώροι συναναστροφής και δραστηριοτήτων βγαλμένες από τα μυαλά και τις ανάγκες των ίδιων των μαθητών. Χώροι πολιτικών συζητήσεων, αμφισβήτησης, αυτοκριτικής, κριτικής της εξουσίας του καθηγητή και της οικογένειας, συλλογικής δημιουργικότητας απέναντι σ' ένα κόσμο που διδάσκει τον ατομισμό ως κυρίαρχη αξία. Ποιοι άλλοι, αν όχι οι ίδιοι οι μαθητές, μπορούν να μετατρέψουν τις χαμένες ώρες μαθημάτων σε χρόνο δημιουργίας ουσιαστικών και αδιαμεσολάβητων σχέσεων μεταξύ τους, έξω από τα στενά όρια του καθηγητή και του "σχολείου". Ποιος νοιάζεται για το αν θα βγει η ύλη όταν ξυπνάει πρωί πρωί με τρελή διάθεση και ξέρει πως θα πάει

στο σχολείο και θα αράξει με την παρέα του, θα κουβεντιάσει, θα ακούσει ή θα φτιάξει μουσική, θα παίξει μπάλα;

Σίγουρα δε λέμε ότι είναι εύκολο να μπουν μπροστά αρνήσεις ενός συστήματος που επιδιώκει όλο και περισσότερο να μην αφήνει ούτε τετραγωνικό ελεύθερο για αυτοαξιοποίηση. Αλλά επίσης σίγουρα λέμε ότι είναι πολλοί αυτοί που συνειδητοποιούν πόσο μίζερες και σιχαμένες είναι οι «αρχές» αυτής της κοινωνίας και πόσος πολύτιμος μπορεί να αποδειχθεί ο ελεύθερος χρόνος και χώρος των σχολείων σε «κρίση».Οι πιο υποψιασμένοι το 'χουν χαμπαριάσει πως αυτό που έχει σημασία είναι να συνειδητοποιούν την κοινή τους μοίρα και να στέκονται πλάι πλάι ενάντια στην υποτίμησή τους από το εκπαιδευτικό σύστημα και τη μεθοδευμένη διάσπασή τους σε αλληλοεχθρικά υποκείμενα. Πλάι πλάι ενάντια στο φασισμό, το ρατσισμό και το όλοι εναντίων όλων. Με τους δικούς τους όρους, με αλληλεγγύη, αυτόνομες σχέσεις και "όλοι μαζί", ΜΟΝΟ έτσι θα κερδίζουν έδαφος, ενάντια στον κανιβαλισμό και στην υποτίμηση των ζωών τους.

[η φωτό από διαδήλωση που πραγματοποίησαν στην πάτρα στις 24/9 οι μαθητές και οι μαθήτριες της αυτόνομης συλλογικότητας "Ανυπάκουοι Μαθητές".]

http://anipakouoima8htes.wordpress.com/

▼

Αν δεν το καλοσκεφτείς, μπορεί να μην μοιάζει και τόσο χάλια η φάση, έτσι;

Χαμογελαστοί τύποι και τύπες, μπλουζάκια και καπελάκια που τα φοράνε όλοι σα να παίζουν στην ίδια ομάδα μπάσκετ και το πιο σημαντικό: δίνουν το χρόνο τους και τις δυνάμεις τους για κάποιον αγαθό σκοπό. Για να σώσουν τις χελώνες, να μαζέψουν τα αποτσίγαρα στο πάρκο, να διαφημίσουν την τουριστική ατραξιόν της περιοχής τους και άλλα τέτοια αντίστοιχης ή και μεγαλύτερης ελαφρότητας. Κάνουν το καλό και το ρίχνουν στο γιαλό, βρε αδερφέ, γιατί δε χρειάζεται πάντα να κερδίζουμε κάτι γι' αυτό που κάνουμε, έτσι λένε. Να 'μαστε λίγο ανοιχτόχεροι σ' αυτά τα πράματα, αφού στην τελική για το κοινό καλό γίνονται.

Ε, και κάπου εκεί ξεκινούν οι ρητορείες για τη χαρά της συμμετοχής, για τα υψηλά ιδανικά που χαρακτηρίζουν την προσφορά στο κοινωνικό σύνολο, για τη σημασία του "εμείς" (που δε μας λένε βέβαια ποιους ακριβώς περιλαμβάνει). Ρητορείες που τελειώνουν αποφασιστικά με προτάγματα του τύπου "να αναλάβουμε τις ευθύνες μας" και "αν δεν το κάνεις εσύ, τότε ποιος θα το κάνει".

Τώρα βέβαια αν το καλοσκεφτείς, η φάση "βρωμάει", όσο να πεις. Γιατί δεν είναι μόνο η ακαταμάχητη βλακεία που εκπέμπεται συνήθως είτε από τη στολή, είτε από τις ετοιματζήδικες ατάκες, είτε από την ψυχοσύνθεση προσκόπου που κουβαλάει η φιγούρα του εθελοντή. Είναι κυρίως ότι ο εθελοντής δεν κάνει τίποτα άλλο παρά να δουλεύει τζάμπα. Επομένως δεν βρίσκεται ο θεάρεστος σκοπός και το κοινωνικό καλό στην καρδιά του εθελοντισμού, γιατί όλα αυτά υπάρχουν και στην εργασία που πληρώνεται: οι οδοκαθαριστές του δήμου δε δουλεύουν για την καθαριότητα όλων μας, για το κοινό μας καλό; Οι νοσοκόμοι, οι οδηγοί των μέσων συγκοινωνίας, οι εργάτες που στρώνουν την άσφαλτο;

Όχι, γνώρισμα του εθελοντισμού είναι ότι κάποιος παρέχει την εργασία του χωρίς να ζητάει αμοιβή. Και ακριβώς γι' αυτό και κάποιοι άλλοι φροντίζουν να τον στολίζουν με τα πιο πιο διαλεχτά κοσμητικά επίθετα και μιλούν για το θεάρεστο έργο του: Γιατί μ' αυτήν την ιστορία οι υμνητές του εθελοντισμού γλιτώνουν λεφτά, τα λεφτά που διαφορετικά θα έδιναν για να γίνει η δουλειά τους με το γνωστό τρόπο, τη μισθωτή εργασία. Κι όπως ξέρουμε, αυτή η τελευταία στοιχίζει πολύ παραπάνω από τις "καλές κουβέντες" που χαϊδεύουν τα αυτιά των εθελοντών.

ΜΙΑ ΡΟΧΑΛΑ (Ή Ο,ΤΙ ΑΛΛΟ ΕΧΕΤΕ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΗ)

Μάλιστα σε καιρούς κρίσης, όπως αυτοί που ζούμε, όλο και ξεφυτρώνουν ΜΚΟ με εθελοντική συμμετοχή για να ξεφορτώσουν τα αφεντικά και το κράτος από το βάρος διαφόρων υποχρεώσεών τους προς το κοινωνικό σύνολο, πχ της παροχής υπηρεσιών υγείας ή εκπαίδευσης. Όλο και οι αερολογίες για κοινωνική προσφορά αυξάνονται και δυναμώνουν σε ένταση. Κι αυτό γίνεται την ίδια στιγμή που η ανεργία διογκώνεται, δηλαδή αυξάνονται διαρκώς όσοι προσφέρουν με αμοιβή την εργασία τους, γιατί από αυτήν επιβιώνουν. Επομένως δεν είναι καιροί αυτοί (και ποτέ δεν είναι) για να δουλεύουμε τσάμπα.

Με λίγα λόγια στη λούμπα του εθελοντισμού δεν πέφτουμε.

Δε θα κάνουμε εμείς τα καλά παιδιά για να τσεπώνουν από την εργασία μας άλλοι.

ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΘΕΛΟΝΤΙΣΜΟ

...ΚΟΙΤΑ ΘΑ ΣΟΥ ΠΩ ΕΓΩ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΟΛΗ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ. ΕΧΟΥΝΕ ΟΡΜΗΞΕΙ ΟΛΑ ΤΑ ΛΑΜΟΓΙΑ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΙΩΝΙΣΤΕΣ, ΚΙ ΕΧΟΥΝΕ ΒΑΛΕΙ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟ ΕΘΝΟΣ ΜΑΣ.

ΜΩΡΕ ΜΟΝΟ ΑΥΤΟΙ; ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΣΟΝΟΥΣ ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ; ΕΓΩ ΕΧΩ ΑΚΟΥΣΕΙ, ΑΠΟ ΑΝΘΡΩΠΟ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ, ΟΤΙ ΕΧΟΥΝΕ ΒΑΛΕΙ ΣΤΟ ΜΑΤΙ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΓΙΑΤΙ ΑΠΤΟΝ ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ ΑΚΟΜΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ.
ΑΣΤΟ ΜΗ ΤΟ ΠΙΑΝΕΙΣ ΑΥΤΟ, ΓΙΑΤΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΦΤΑΝΕΙ ΠΟΛΥ ΜΑΚΡΙΑ... ΕΞΩ ΑΠΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΜΑΣ, ΝΑ ΣΤΟ ΠΩ ΕΤΣΙ...

ΞΕΡΩ ΤΙ ΛΕΣ, ΛΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΦΑΣΗ ΜΕ ΤΟΝ ΟΡΙΩΝΑ. ΚΟΙΤΑ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ ΑΥΤΟ ΣΤΑ ΥΨΗΛΑ ΚΛΙΜΑΚΙΑ ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ ΟΛΟΙ, ΟΤΙ ΚΑΤΑΓΟΜΑΣΤΕ ΑΠΟ ΑΝΩΤΕΡΗ ΕΞΩΓΗΙΝΗ ΡΑΤΣΑ. ΕΧΕΙΣ ΔΕΙ ΑΛΛΟΝ ΒΑΛΚΑΝΙΟ ΝΑ ΕΧΤΙΣΕ ΠΑΡΘΕΝΩΝΕΣ;

ΟΛΟΙ ΤΟ ΞΕΡΟΥΝ, ΦΡΟΣΩ. ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΘΕΩΝ.
ΚΑΙ ΓΙ ΑΥΤΟ ΜΑΣ ΠΟΛΕΜΑΝΕ ...

ΚΑΛΑ ΚΙ ΑΥΤΟΣ Ο ΓΙΩΡΓΑΚΗΣ ΤΙ ΝΟΜΙΖΕΙΣ ΟΤΙ ΕΙΝΑΙ; ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΥΝΟΜΩΤΙΚΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ.
ΕΧΩ ΑΚΟΥΣΕΙ ΠΑΝΤΩΣ ΟΤΙ ΤΟ 2012 ΟΙ ΥΠΟΛΟΙΠΟΙ ΘΑ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΟΥΝ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΘΑ ΘΡΙΑΜΒΕΥΣΟΥΜΕ ΕΚΤΟΣ ΓΗΣ.

ΚΙ ΕΧΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΛΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΑΛΑΚΕΣ ΝΑ ΣΟΥ ΛΕΝΕ ΟΤΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΡΙΣΗ ΚΙ ΟΤΙ ΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΟΞΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ, ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ & ΝΤΟΠΙΟΥΣ.
ΚΑΛΑ, ΑΝΤΕ ΓΕΙΑ... ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΦΑΝΤΑΣΙΑ...

Η μουσική στους δρόμους. Εκεί που ανήκει. Απ' τα δικά μας στόματα, τα δικά μας χέρια, τη δικιά μας έμπνευση, το δικό μας πάθος και ανάγκη για έκφραση. Μακριά από τα μαγαζιά, τις πόρτες, τους χορηγούς και τους νταβάδες. Γιατί η δικιά μας μουσική δεν εξαργυρώνεται σε χρήμα, ούτε ανταλλάσσεται με δόξα. Δε γίνεται σχέση εκμετάλλευσης...

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

[& ΟΙ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΤΙΣ ΤΡΥΠΕΣ ΤΟΥΣ]

Γίνεται όπλο στα χέρια μας. Γιατί προτάσσουμε την έκφραση και τη δημιουργικότητά μας ενάντια στην επιβλητική μιζέρια των καιρών μας. Ενάντια στην εκκωφαντική σιωπή των πολύβουων δρόμων. Ενάντια στις άδειες και αποστειρωμένες πλατείες...

Και σ' αυτούς τους δρόμους, και σ' αυτές τις πλατείες θα στήνουμε τις δικές μας γιορτές. Και θα βρεθούμε όλοι εκεί. Όλοι όσοι επιλέγουμε να διασκεδάζουμε με τους δικούς μας όρους, να δημιουργούμε σχέσεις εμπιστοσύνης και αλληλεγγύης, να μην βουλιάζουμε στην μιζέρια και στη μοναξιά. Όλοι όσοι επιλέγουμε να ζούμε και όχι απλά να επιβιώνουμε...

Και στις δικές μας γιορτές δεν χωράνε ρατσιστές και σκατόψυχοι. Δε χωράνε μπράβοι και μαφιόζοι. Δε χωράνε θρασύδειλοι και μαχαιροβγάλτες. Φασίστες δε χωράτε στις γιορτές μας, δε χωράτε στους δρόμους μας, δε χωράτε στις πλατείες μας... και θα σας στείλουμε πίσω στις τρύπες σας.

NOTES FROM THE GROUND UNDAH

«Το CD που κρατάς στα χέρια σου αποτελεί μια αυτο-οργανωμένη παραγωγή. Αυτό σημαίνει ότι συνειδητά επιλέξαμε να φτύσουμε εμπόρους μάνατζερς, χορηγούς, μουσικά περιοδικά (*εναλλακτικά και μη*), δισκογραφικές εταιρείες (*πολυεθνικές, εθνικές, «ανεξάρτητες»*) και μαγαζιά-συναυλιάδικα, εμπορικούς ραδιοφωνικούς σταθμούς και ό,τι έχει σχέση με τα σκατά της μουσικής Βιομηχανίας καθώς και κάθε καλοθελητή που θα επεδίωκε να εκμεταλλευτεί την ανάγκη μας για έκφραση και να βγάλει φράγκα....

... Το hip hop για μας δεν έχει να κάνει με το κέρδος και την αυτοπροβολή, αλλά είναι η ανάγκη μας να πούμε κάποια πράγματα πάνω σε ένα ρυθμό, κάποια λόγια γι' αυτά που μας πνίγουν και μας τσαντίζουν καθημερινά , για την υποβάθμιση της ζωής μας σε μίζερη επιβίωση, να εκφράσουμε σκέψεις και συναισθήματα, το μίσος μας για το ρατσισμό, την εξουσία και ό,τι μας θέλει υπόδουλους... Δεν είμαστε ούτε καλλιτέχνες ούτε ταλέντα, δε φτιάχνουμε χιτάκια και το μοναδικό κέρδος που θα μπορούσαμε να έχουμε από αυτό, είναι να μας νοιώσεις και να ξεπεταχτούν και άλλα ανυπάκουα μικρόφωνα...» > ΕΚΤΑΚΤΟ RAPAPTHMA, 2011

[...] Όσο η σκέψη σου ρολάρει διαχειρίσου την καλά
δεν είναι ανάγκη να σε πάει δεξιά ή αριστερά
Οι γείτονες από συνήθεια θα σ' αφήσουν μόνο
μα είναι πιο μόνοι, δέσμιοι σ' αφεντικά και χρόνο
Μάθε να μισείς αλαζονεία και φθόνο
μάθε να ζητάς όσο σ' ανήκει οξυγόνο
τις ενοχές να αποβάλεις, χαρά και πόνο κάνε μπόλι
σε ένα αν χαρισματικό, όμορφο όπως είμαστε όλοι
Όμως πρέπει να προσέχεις τα λόγια που θα τάξεις
αυτά παίρνουνε ουσία μόνο όταν γίνουν πράξεις
Οκ, κατάντια να μην έχεις τίποτα να χάσεις
μα τα πάντα θα κερδίσεις αν αντέξεις, δεν δειλιάσεις
Αν για κάθε φορά που σε αδικούν φωνάξεις
τη μιζέρια που φυτέψαν μέσα σου αν ξεράσεις
το ψέμα του καιρού σου βάλεις φωτιά το κάψεις
τη φλόγα μες στις κόρες σου ποτέ δε θα ξεχάσεις
Μη φοβάσαι στα κατάστιχά τους, στο στιγματισμό
να γελάς να δημιουργείς χωρίς σταματημό
τον κάθε λογής φασίστα πιάσ' τον απ' το λαιμό
ζήσε μακριά από τα πρότυπα και το λαϊκισμό
Πάμε την ανυπακοή να την κάνουμε θεσμό
πάρε κουράγιο γράψε μίλα χωρίς φόβο για τ' άγνωστο
όνειρα μοιράσου χωρίς δισταγμό
αν για το κράτος είσαι πρόβλημα να χαίρεσαι γι' αυτό [...]

«Μέσα απ' τις πόλεις»
Ανεξέλεγκτη Σύγκρουσης Πορεία - Ε.Κ.Μ. - Πάκος - Υπό την επήρεια του μηδενός - Απλά μια φωνή

> Το κομμάτι αυτό περιλαμβάνεται στη συλλογή «Έκτατο Rapάρτημα» που κυκλοφόρησαν diy hiphop συγκροτήματα από την Πάτρα -και όχι μόνο... [Ανεξέλεγκτη Σύγκρουσης Πορεία, Ε.Κ.Μ. , Υπό την επήρεια του μηδενός, F.T.P., Αντίδραση ροής, Molotov, Ρου. Ζοφ. Ερ., Hiphopαθής, Σόστα, Πάκος, Απλά μια φωνή]

